

Politisk HORIZONT

26. årgang | nr. 4 | 2021

PAPES BEDSTE JULEGAVE VAR ET GODT VALG

**PAPE: TAG DEN MED RO
JULEPOLITIET KOMMER IKKE EFTER DIG**

INTERVIEW SIDE 6-11

**FLASKEBAJERE, GLÆDESTÅRER OG
DEJA-VU PÅ VALGNATTEN**

REPORTAGE SIDE 16-22

Politisk HORIZONT

Ansvarshavende redaktør: Søren Vandsø

Redaktør: Anders Egedal

I redaktionen: Filip Lauritzen, Jens Holmberg,
Mads Piil Clausen, Albert Konrad Aabo Jensen,
Jeppe Frank Christensen, Frederik Holmberg,
Christian Pille Mogensen og Mie Friis Trebbien

Fotograf: Rasmus Barsøe

Layout: Degn Grafisk

Tryk: Degn Grafisk

ISSN
1395-9778

EUROPA
hævn

Politisk Horisont
Det Konservative Folkeparti
Christiansborg, 1240 København K
ph@konservative.dk

Det Konservative
Folkeparti

For dig og for Danmark

INDHOLD

03 Siden sidst

04 Af hele mit konservative hjerte: Tak for indsatsen

06 Pape: Tag den med ro - julepolitiet kommer ikke efter dig

12 Debat: Skal de gule fagforeninger blive ude i kulden?

14 Da en hel befolkning brød ud af kommunismens jernlænker

16 Flaskebajere, glædestårer og déjà-vu på valgnatten

23 Den konservative landeplage smadrede rekorder til valget

24 Hvem bestemmer egentlig... Johan fra 6.v eller dronningen?

27 Krydsord

Siden sidst

Ungdommen er konservativ - takket være Konservativ Ungdom. Til skolevalget blev Det Konservative Folkeparti størst af alle borgerlige partier med 14,2 procent af stemmerne. Sejren skal tilskrives KU'ernes utrættelige indsats for at overbevise unge i 8.-10. klasse om, at lavere skat, hårdere straffe og en ambitiøs klimapolitik er vejen frem.

Busen her kørte forbi Statsministeriet. Så **Rasmus Jarlov** ville for en sikkerheds skyld lige tjekke, om der igen var blevet smidt en it-tekniker, departementschef eller fagminister under den med henvisning til fadæsen om mink og de slettede sms'er på statsministerens mobiltelefon. Heldigvis var der ingen melding om tilskadekomne.

Efter to års coronapause var **Kulturnatten** endelig tilbage på Christiansborg. Det var en festaften med over 5.600 besøgende. I det konservative gruppeværelse var der mulighed for at møde politikere, prøve lykken på lykkehjulet og lave tegninger af Søren Pape. Næsten 300 tegninger blev det til, og de udløste alle en slikpose til portrættørerne.

Vælgerne i Hvidovre var i det kreative hjørne op til **halloween**. Den konservative vælgerforening havde inviteret byens borgere til at male valgplakater, og her blev regionsråds kandidat Jane Hjort udstyret med både dødningehoved og djævlhorn. Udover at få plakaten hængt op i en lygtepæl blev der udlodet flotte slikpræmier til vinderne.

Hos familien Jerkel kan bølgerne godt gå højt ved middagsbordet. Folketingsmedlem Brigitte Klintskov Jerkel og hendes søn stillede nemlig begge op til kommunalvalget i Greve, men for **to forskellige partier**, da sønnen Kenneth er socialdemokrat. Familieforholdet er dog helt, som det skal være, fortalte de begge med et smil på TV 2 Lorry.

I starten af december mødtes **de konservative borgmestre** og rådmænd med folketingsgruppen. Flere gange om året afholdes de såkaldte borgmestermøder på Christiansborg, hvor der diskuteres stort og småt. På grund af travlhed med konstitueringer og nye arbejds gange kunne alle ikke deltage, men gruppen samles igen i starten af det nye år.

AF HELE MIT KONSERVATIVE HJERTE: *Tak for indsatsen*

Tak er kun et fattigt ord, sang den folkekære skuespiller Poul Bundgaard. Sådan har jeg det også, når jeg skal beskrive den forbilledlige indsats af kandidater, tilidsfolk, medlemmer, frivillige og KU'ere i efterårets valgkamp. At se jer trække i den grønne kampagnejakke og kæmpe for liste C har kun gjort mig endnu mere stolt af vores parti.

Om det har været på gaden, sociale medier, i pressen, til vælgermøder eller ved at stemme dørklokker, er det hele blevet gjort med glødende engagement. Der er blevet signwavet, åbnet valgbutikker, malet valgplakater til halloween og mange andre sjove ting. Det har været en fornøjelse at følge opfindsomheden i forsøget på at nå vælgerne.

Og nåede vælgerne, det gjorde vi! Med 15,2 procent af stemmerne fik vi det bedste kommunalvalg i 36 år, og vi gik frem i alle fem regioner. Vi fik borgmesterposter vest for Storebælt, som var et erklæret mål for os, og vi fik sågar også den allerøstligste på Bornholm. Samtidig forsvarede vi mange af de konservativt ledede kommuner på

valgnatten, og vi er nu repræsenteret med byrådsmedlemmer i 97 ud af 98 kommuner. Det resultat er jeg vanvittigt glad for.

En af forklaringerne på det flotte resultat er uden tvivl, at vælgerne har kunnet mærke et borgerligt hjerte banke for kommunen eller regionen, når de er stødt på en konservativ i valgkampen. Det er de gladeste, der vinder, plejer jeg at sige, og humøret har været højt, selv når det har været sparsomt med søvn. Energiudladningen fortjener stor ros.

Men politik handler også om holdninger, når vælgerne skal sætte krydset. Vi har været en sikker borgerlig stemme gennem hele valgkampen. Det er ikke alt, hvad vi har sagt, der har ryddet forsiden. Til gengæld har vi stået for klassisk borgerlig politik, og det går ikke sådan af mode hos vælgerne. Det er valgresultatet et klokkeklart eksempel på.

Vi har igen og igen sagt, at værdigheden og det frie valg skal tilbage i ældrepølejen. At alle danskere fortjener at få en familielæge. Vi har gentaget, at pengene skal passe, at der skal være hjælp til socialt

udsatte, høj faglighed i skolen og gode erhvervsvilkår. Vores borgerlige værdier har skinnet igennem, og det har givet stærke lokale resultater.

I fejringen af det gode resultat må vi dog ikke glemme, at der også er steder, hvor tingene ikke gik som håbet. Trods solid fremgang og en flot indsats mistede vi desværre borgmesterposten på Frederiksberg i denne omgang. Det er ærgerligt, men jeg er sikker på, at vi også fremover vil sætte et stærkt konservativt aftryk på kommunen.

Danskerne har bestemt, at Danmark skal være mere konservativt. Og det har de takket være jer. Sammen har vi nu lagt grundstenene til fremtiden, og næste store mål er folketingsvalget, som jo kan komme, før vi ved det. Men for nu vil jeg nyde et godt valgresultat, fortsætte det politiske arbejde og ønske alle en glædelig jul med jeres kære.

Tak for at sikre en bred landbrugsaftale!

En aftale, der udvikler og ikke afvikler erhvervet.
Nu venter **en historisk stor opgave for at sikre
fortsat grøn omstilling.**

Landbruget er i arbejdstøjet og klar til at levere.

Det har aldrig været nemt, men til gengæld
har det aldrig været vigtigere.

PAPE: TAG DEN MED RO - julepolitiet kommer ikke efter dig

Der er alt for mange, der stresser i julen og glemmer at hygge sig, mener Søren Pape. Selv stempler han fuldstændig ud og har kun én ting på programmet i juledagene. Politisk Horisont har mødt den konservative formand til en snak om kirke og kristendom, at udkoncurrere Gertrud Sand på juleæstetik, og hvordan man langtidssteger en and.

Overfor Viborg Domkirke ligger der et gult, fredet hus, hvor der i de originale vindueskarme står en del mere julepynt end hos de fleste. Nogle vil i hvert fald nok mene, at Søren Pape giver Gertrud Sand fra The Julekalender konkurrence til strengen.

Mors hjemmebroderede juleduge, håndlavede landsbyer med juletræer af ler, dryppende stearinlys, juletog med hjerter, klokker, nisser og stjerner. Man kan blive ved. Selv Kay Bojesen-aben har fået nissehue på. Her er alt, hvad et sandt julehjerte kan begære.

Det er svært ikke at blive ramt af julens lyksalighed, da Politisk Horisont møder den storsmilende konservative leder iført julesweater. Julen er i den grad skyllet over ham. Pape plejer gerne at starte julesæsonen nogenlunde på samme tid med, at julereklamerne tikker frem på tv'et.

"Der skal selvfølgelig ikke gå 'Bo Bedre' i den. Jeg har selv som barn lavet noget julepynt, som var ubehjælpeligt rædsomt, men det kom på juletræet. Det er jeg vokset op med. Men med alderen går jeg også op i, at det skal være pænt," siger Søren Pape.

Han aer bomuldshunden Maggie, der er opkaldt efter hans teenageidol Margaret Thatcher, og som i år oplever julen for første gang. Derfor skal hun selvfølgelig også lige lære, at det er hundelegotøj - ikke julepynten - man må sætte tænderne i.

Ingen guirlander her

I den kernekonservative indretning er der gjort plads til Papes juletræ, der selvfølgelig stilles i vand, så det ikke drysser nålene af i løbet af december.

Papes lejlighed ligner dog trods alt ikke stuen hos Sand-familien i TV2's ikoniske og elskede julekalender, hvor der bare er hængt op i vildskab. For man ser ingen guirlander og kravlenisser her. Søren Pape har da heller ikke en ekstra julekasse - alt er ganske enkelt kommet frem. Og juleæstetikken er i den grad intakt.

Her er der system i tingene - for alting skal være, som det plejer. Der er kun plads til at forandre for at bevare i hjemmet hos den konservative formand.

"Jeg kunne aldrig drømme om at blande temaerne med hinanden. Så krybbespil og nisser skal ikke stå i samme vindueskarm. Det skal skilles ad," siger Pape, der stolt peger på det håndmalede krybbespil, som gengiver juleevangeliets beretning om Jesu fødsel.

Men hvor religiøs er Pape egentlig selv? Selvom han ikke mener, at biblen skal læses og forstås tekstnært, så er troen på de

kristne budskaber stærk, og han finder ro i troen.

For Pape er religionen uløseligt forbundet med folkekirken, hvor han kommer stort set hver eneste søndag, hvis det kan lade sig gøre, og med sine forældre i juletiden. Her finder Pape sin ro. Det er vigtigt at have et fundament at stå på, forklarer Pape, og det giver troen ham. Han bruger Viborg Domkirke, som kan ses fra hans vinduer.

Forelsket i julepynt

Og julen hænger unægteligt også sammen med kirken. Så er det derfor, at formanden for Det Konservative Folkeparti går så meget op i julen? Der er nok en større sammenhæng, bekræfter Pape. Og så er han ganske enkelt bare dybt forelsket i julepynt. Det har han bemærkelsesværdigt meget af – også for en konservativ.

Det er svært for Pape at sætte ord på, hvilket julepynt der betyder mest for ham. Men man kommer ikke uden om, at hans

lille julemand, der dog er en smule medtaget af årene og har tabt skægget, betyder noget helt særligt. Den fik han som fireårig, da han var i Bilka med sine forældre. Den har været fremme hos Pape i juletiden lige siden.

Han sætter sig ved klaveret, der ikke helt stemmer. Det kunne godt trænge til at blive strammet lidt op. Især en F-tone halter lidt. Det vil Pape have fikset, men det haster ikke. Det når han nok, og tiden i hverdagen tillader alligevel ikke meget klaverspil.

Formanden slår op i Højskolesangbogen og en tone an. Han er opvokset meget traditionelt i forhold til, hvem der gjorde hvad i hjemmet. Så det var hans mor, der tog initiativet, når det gælder det kreative julepynt, dekorationerne og nisselandskabet, der pryder klaveret.

”Jeg har svært ved at forholde mig til, hvorfor nogle folk ikke pynter op til jul. Tænk på, hvor trist januar er i forhold til december. I januar er der ikke længere lys

i gaderne. Det er gråt, tomt, trist, meningsløst. Første januar er den værste dag på året – og det er ikke på grund af festen nytårsaften,” siger Pape, mens Maggie kryber under hans ben.

Lugten af slukkede tændstikker breder sig, efter Pape har tændt julelysene på sofabordet med sin mors hjemmebroderede dug på, og snakken falder på julemidagen. Den sørger Pape altid for – uden undtagelser – men hans mor står dog for risalamanden.

Ellers kan Pape sagtens drible med alle retterne juleaften. Det handler bare om planlægning, konstaterer den konservative formand.

Hans efterhånden berømte, brunede kartofler kan han holde et langt foredrag om. Der er for mange, der tager for let på den opgave, mener han. Sukker og smør skal virkelig sætte sig på kartofflen. Det er der nogle, der laver fejl i, må man forstå. Der må ikke være noget som helst tilbage

på panden, når man er færdig.

Anden skal selvfølgelig langtidsstege med svesker og æbler indeni, hvor man naturligvis skal huske at blande salt og peber sammen med æblerne, inden de kommes i anden, minder Pape om.

Og Papes hemmelighed er, at sveskerne får lov at ligge i lidt portvin natten over, så det suger. I sovsen skal der heller ikke spares på fløden, understreger partiformanden. Om der er andre partiledere på

Christiansborg, der ved mere om langtidsstege ænder, vides ikke.

Drop stressen i julen

Men en af de vigtigste ingredienser i julemiddagen er faktisk tid, påpeger Pape. Man skal tage sin tid, når man laver mad juleaften. Folk stresser over julemiddagen, men det er dem selv, der gør det stressende, mener formanden. Det bliver, som man selv har bestemt.

”Der er jo ikke nogen lov, der siger, at julepolitiet kommer efter dig, hvis ikke du gør det på en bestemt måde. Man skal tage det stille og roligt og nyde det. Og huske, hvad det drejer sig om i stedet for at stresser rundt. Stress i julen er unødvendigt. Man skal gøre det, som man har lyst til, og ikke det, som andre måtte forvente af dig,” siger Pape.

Han mener, at det måske er forventningerne til middagen, der gør det stres-

sende. Det samme med nytårsaften. Det skal være årets fest. Sådan havde han det i hvert fald selv, da han var yngre. Når noget skal være helt fantastisk, så sætter man en barre, der er usund, og på den måde bliver man ofte skuffet, mener formanden.

Så hvordan stresser han egentlig selv af? Pape har jo som bekendt et halvhektisk job. Hans opskrift er noget mere simpel end opskriften på julemiddagen. Han slipper ganske enkelt politik. Og han lægger helt bevidst aldrig nogen planer i julen. Med én undtagelse.

”Første juledag har jeg altid en aftale med partiets generalsekretær, Søren Vandsø, hvor vi spiser rester fra julemid-

dagen hos hans familie. Det foregår totalt ’loose’ i joggingbukser. Her skal man ikke komme og være pæn. Vi har en aftale om, at det er sådan en dag, hvor man bare står op og kommer. Ingen kamerahold,” griner Pape.

Ellers slænger han for det meste hen på sofaen og ser julefilm. Lige fra *Far Til Fire I Byen* fra 1956, hvor Lille Per er til julebal i nisseland, som er barndomsnostalgi for den konservative leder, til *Alene Hjemme* og også nye julefilm. Og så går han ture.

Denne jul har han selskab af hunden Maggie, men ellers foretrækker han – på trods af, at han af natur er et socialt væsen – at være alene i juledagene. For nogle

gange er det sundt at være alene og trække håndbremsen, mener han.

”Jeg har mennesker omkring mig hver dag. Hele året rundt. Jeg har en aftale med mine rådgivere på Borgen om, at det virkeligt skal være vigtigt, hvis jeg skal lave noget i julen. Hvorfor skulle jeg gøre det? Der er så mange andre dage på året, hvor jeg kan tale med pressen. Intet menneske bliver dygtigere af aldrig at holde fri,” siger Pape.

Han trækker derfor stikket, lige indtil han ikke længere kan. For som formand for et parti er der immervæk forpligtelser, hvis der sker noget stort. Men at man skal kommentere alt i juledagene, køber den konservative formand altså ikke.

Fire dage ved poolen

Et andet sted, hvor Pape har bidt mærke i stressen, er, når julegaveindkøbene skal klares. Formanden går ikke meget op i gaver, selvom han er meget glad for sin første og bedste julegave i år, nemlig et godt valg, griner han. Men Pape mener, at netop gaver er blevet styrende for julen. Det er synd, for det er ifølge ham et helt forkert fokus.

Formanden forstår ikke, hvorfor folk stresser over julegaveindkøbene. Man skal nyde det og sætte tid af til det i december, påpeger han. Viborg er Danmarks bedste juleby, og hvad er skønnere end at bruge det meste af en dag på at gå rundt og få købt julegaverne og snakke med folk, spørger Pape.

Derfor er det også uden for hans fatteevne, at han hvert eneste år ser folk i butikker, som er utålmodige – nærmest uhøflige – når gaverne skal købes.

”Ekspedienterne kan da ikke gøre for, at der er mange mennesker i forretningen. Slap lige af, tænker jeg. Man kan jo også se, at ekspedienterne bliver påvirkede af det. Det burde være en hyggeting at købe gaverne, og send nu ekspedienterne et smil i stedet for,” siger han.

For julen er samværet. Familien og hinandens selskab. At få ro på og tid til eftertanke. Bliver man stresset i julen, så er det nok en god idé at skære lidt ned på nogle ting, mener Pape.

”Det er virkelig afgørende, at man kan finde ud af at gasse ned. Derfor tager jeg også tit væk om sommeren. Nogle gange sover jeg på liggestolen de første fire dage ved poolen – og det er skønt!” afslutter Pape, der dog nyder at være i nuet og ser frem til den allerbedste tid på året, hvis man spørger ham.

DEBAT:

SKAL DE GULE FAGFORENINGER BLIVE UDE I KULDEN?

Den traditionelle fagbevægelse bløder medlemmer, og de såkaldte gule fagforeninger vinder frem. Læs, hvad K og SF mener om at invitere de gule fagforeninger ind til forhandlingsbordet, og hvordan man sikrer den danske model.

Den forældede fagbevægelse er på fallitkurs

Af Mona Juul, erhvervsordfører, K

Tiden er inde til at tage de gule fagforeninger med ombord. Når kun lidt mere end hver anden lønmodtager er med i de såkaldte traditionelle fagforbund, så vidner det om en dansk model under alvorligt pres. De røde fagforeninger må følge med tiden og lade de gule af slagsen tilgå forhandlingsrummet, så vores arbejdsmarkedsmodel kan bestå.

At den forældede fagbevægelse er på fallitkurs overrasker mig ikke. Når man lytter til dens talsmænd, bliver parolen om, at de gule nasser på de røde, ofte lirt af, og man får ikke ligefrem det indtryk, at de røde fagforeninger ønsker at se indad og drøfte deres udfordringer. At medlemsflugten egentlig skyldes andet end de gules lavere pris.

Så er det nemmere at forklare medlemsflugten med netop prisen. Men reelt er det næppe

så simpelt. Og selv hvis det var, er det jo et vink med en vognstang om, at de røde fagforeninger ikke formår at levere i forhold til prisen. Det sker typisk, hvis man mister sin relevans.

Og reelt handler det om, at de røde ikke har samme relevans som tidligere. Løbene sager om chef lønninger, som mange oversætter til pamperi. Store domiciler og masser af gode sponsorater, der er helt fine, men nok ikke ligefrem holder priserne nede.

Og ikke mindst en – især for unge – gammeldags retorik, der ekskluderer og er alt andet end relevant. Kombineret med greb, som at virksomheder, der er i konflikt under corona, ikke kan få lønkomensation. Det er simpelthen helt hen i vejret. Uretfærdigt og urimeligt.

Når medlemstallene i de traditionelle forbund er faldet mærkbart, er det danske arbejdsmarked ikke helt så velorganiseret, som det ofte beskrives. Og så er det måske på tide at slå lyttelapperne ud, gå sig selv efter i sømmene og se på, hvilke forandringer der skal til for at være bæredygtig på det danske arbejdsmarked.

Man kunne starte med at anerkende de gule fagforeningers eksistensgrundlag – at de netop er foreninger af arbejdstagere. De gule fagforeninger er mindre forhåbende på at opretholde illusionen om de store, stygge arbejdsgivere og deres allestedsnærværende interessekonflikt med de stakkels arbejdstagere.

Måske ville det hjælpe at invitere dem med til forhandlinger og droppe sin insisteren på et modsætningsforhold, der tydeligvis ikke vækker genklang blandt

mange arbejdstagere? De gule fagforeninger er noget så uhyggeligt som apolitiske, og de arbejder ud fra devisen, at chefen ikke er kontorelevens dødsfjende.

De presser ikke folk ind på overenskomster, og de tyer næppe til strejker. Og hvad er egentlig så slemt ved det? Her slipper man for at bære det politiske kors, og man kan som medlem ikke tvinges i strejke af ideologiske årsager, som man ikke selv er tilhænger af. De gule fagforeninger er altså både fleksible og inkluderende.

Jeg er på ingen måde ude på at udfordre den danske model. Den danske model fungerer, og den fungerer godt. Men den tager ikke skade af at tilpasse sig tiden og samfundet. Faktisk er det nødvendigt, at den gør netop det: Tilpasser sig. Fagbevægelsen må se kritisk på sig selv og respektere danskernes frihed til at organisere sig.

Uanset hvad er der ingen tvivl om, at den manglende organisering er et problem. Den danske model handler om, at parterne sammen skal kæmpe for det fælles bedste. Hvis den ene part halter, så holder modellens indbyggede legitimitet ikke. Det, synes jeg ærligt, er voldsomt bekymrende.

Og jeg forstår ikke, hvorfor de traditionelle fagforeninger nok melder, at det skal der ændres på, men indsatsen samtidig er usynlig. Eller i bedste fald utydelig. De bør ikke prøve at tryne de nye, moderne fagforeninger, men i stedet lade sig inspirere. Og ikke mindst bruge energien på selv at være relevante. Ellers ender fagbevægelsen i samme skuffe som Blockbuster og Fona.

'De gule' og den danske model er som olie og vand

Af Karsten Hønge, politisk ordfører, SF

Alle forsvarer den danske model, og Mona slår da også både korsets tegn for sig og vifter med hvidløgssranker for at tilbagevise enhver mistanke om, at hun ikke går ad dydens smalle sti. Men man kan ikke både blæse og have mel i munden. Det lykkes heller ikke for Mona, når hun samtidig elsker 'gule' splittelsesorganisationer.

Det giver overhovedet ingen mening at hylde den geniale og sofistikerede danske model for arbejdsmarkedet uden samtidig at støtte de organiserede lønmodtagere og arbejdsgivere. Så er det jo bare 'lip service', som det hedder på moderne jysk. Eller 'fis i en hornlygte', som det hed førhen.

Den fundamentale forudsætning for, at mekanikken i modellen drejer rundt, er, at der eksisterer stærke organisationer, som på begge sider har legitimitet i deres baglande. Demokratiske organisationer, som fremfører medlemmernes interesser, og som bagefter forsvarer indgåede aftaler. Lige fra de store landsdækkende kollektive overenskomster til alle mulige små lokale aftaler. Gennem corona-krisen er der indgået 15 (!) trepartsaftaler.

Fagbevægelsen er en demokratisk folkebevægelse, som står for en omfattende indsats for at uddanne tillidsrepræsentanter, arbejdsmiljørepræsentanter og bestyrelsesmedlemmer til store virksomheder og erhvervsskoler. De er kvalificerede sparringspartnere til arbejdsgivere og politikere. 'De gule' er forretninger uden overenskomster, aftaler og tillidsvalgte.

En af mange genialiteter i den danske model er den indbyggede konfliktløsning. Et finmasket net af formelle og uformelle strukturer, solide traditioner og udpræget tillid mellem parterne løser uenigheder i god tid, før de udvikler sig til egentlige konflikter.

Stærke parter løser hver eneste dag et hav af små og store konflikter. Derfor har vi et dynamisk og fleksibelt arbejdsmarked med tårnhøj erhvervsfrekvens. Og derfor har vi et så roligt arbejdsmarked, hvor kun få konflikter spidser til og ender i egentlige faglige kampe.

3F har i samarbejde med et professionelt firma udarbejdet en omfattende analyse, som viser, at alene dette fagforbund i samarbejde med arbejdsgiverne hvert eneste år sparer samfundet for ca. 2 milliarder kroner gennem det daglige omfattende samarbejde.

Du må se ud over den konservative, ideologiske næsetip, Mona. Se på samfundets samlede interesser. Overenskomster, håndhævelsen af dem og kampen mod social dumping er eksempler på, at en stærk fagbevægelse også er et vigtigt våben i kampen for fair konkurrencevilkår for arbejdsgiverne. Hvordan skal seriøse virksomheder klare sig, hvis de underløbes af freeridere og lusede arbejdsgivere, som ikke betaler den aftalte pris?

Splittelsesorganisationerne nasser på overenskomster, som andre har knoklet for, og derefter får de støtte fra staten gennem skattefradrag for kontingentet. Først tager de røven på de organiserede lønmodtagere, og derefter tager de røven på skatteborgerne. Fradragsretten for 'de

gule' skal afskaffes. Det passer vel heller ikke med konservative værdier at snyde sig gennem livet? Jeg troede naivt, at I stod for, at 'enhver svarer sit', men det er måske gået af mode i det gamle parti?

Selvfølgelig kan de gule forretninger fungere med et lavt kontingent, når de ikke leverer noget fagligt arbejde. Men hold da op, hvor må de have en dårlig smag i munden. Man kan jo også købe billige hælervarer eller få udført sort arbejde, men hvad blev der lige af selvrespekten? Køb af hælervarer må da også kollideres med hæderlige konservative værdier.

Mona skriver så venligt om, at fagbevægelsen skal reformere sig selv, acceptere nye foreninger og byde 'de gule' indenfor. Det er ligesom myten om sirenernes sang, der lokkede de søfarende til at sejle på skærene. Stop vat i ørene, når Mona synger den samme sang, så den danske model ikke lider skibbrud.

DA EN HEL BEFOLKNING BRØD UD AF *kommunismens jernlænker*

2021 markerer 30-året for Sovjetunionens opløsning. Men hvordan gik det egentlig til, da kommunismens rådne hånd endelig slap sit tag om Europa? Politisk Horisont er dykket ned i det højspændte drama.

En anspændt verden

Selvom Den Kolde Krig sluttede for bare 30 år siden, kan det føles som en evighed. Dengang så verden nemlig meget anderledes ud end i dag. Den altoverskyggende konflikt i international politik var rivaliseringen mellem de to stormagter, USA og Sovjetunionen. På den ene side stod USA og de NATO-allierede, heriblandt Danmark, for at forsvare den frie verden og kapitalismen. På den anden side stod Sovjetunionen og de allierede i Warszawapagten, der sværede til kommunismen. Kontrasten mellem den åbne, frihedselskende verden og kommunismens totalitære lukkethed var skarp. De politiske spændinger mellem de to blokke var i mange år intense og udkrystalliserede sig i en række stedfortræderkrige, men aldrig direkte konfrontation. Noget var dog under opsejling i Sovjetunionen.

Ulykken i Tjernobyl

I 1986 ramte verdenshistoriens værste atomkraftulykke Sovjetunionen, da kernkraftværket Tjernobyls reaktor 4 nedsmeltede og sendte enorme mængder af radioaktivt materiale ud i atmosfæren. Det skulle vise sig at blive starten på Sovjetunionens fald. Unionens leder, Mikhail Gorbatsjov, forsøgte at dække over den katastrofale begivenhed på trods af hans mantra om 'Glasnost' eller åbenhed, som det betyder på russisk. Episoden udstillede det kommunistiske systems mangler og medførte et stigende ønske om frihed, demokrati og økonomisk vækst blandt den sovjetiske befolkning. Der var altså ikke blot tale om en nedsmeltning i kemisk forstand. Borgere i den socialistiske stat, der officielt blev stiftet i 1922, begyndte at drømme om en opløsning af Sovjetunionen. Revolutionen lurede.

Jernlænkerne brydes

Drømmen om en bedre tilværelse bredte sig ikke blot inden for Sovjetunionens grænser, men også i resten af det kommunistiske Europa, hvor flere og flere ønskede at flytte mod vest. Ifølge bogen 'Et helt Europa' var den ungarske regerings beslutning om at åbne grænsen mod Østrig for østtyskerne et afgørende skridt på Østeuropas vej ud af kommunismen. Beslutningen førte til et hidtil

uset pres på den østtyske regering. Presset mandede ud i en grænseåbning mellem Øst- og Vesttyskland, og dermed hørte Berlinmuren en svunden tid til. En mur, som i mere end to årtier havde slået ring – bogstaveligt talt – om en hel befolkning, der havde været fastlåst af kommunismens jernlænker. Presset på det kommunistiske styre var i den grad også blevet intensiveret af en magtfuld herre i USA.

Reagans berømte ord

"Mr. Gorbatsjov, tear down this wall!" Sådan havde de famøse ord fra den amerikanske præsident, Ronald Reagan, lydt ved Berlinmuren i 1987. Ordene skabte ikke blot et fornyet håb for befolkningen, der var fanget på den østlige side af jerntæppet. De lagde også et massivt pres på det kommunistiske regime og Gorbatsjov i Moskva. Selvom ordene er skrevet af præsidentens taleskriver, Peter Robinson, står Reagan tilbage som en af hovedmændene bag murens fald og Sovjetunionens opløsning. Robinson stod dengang fast, selvom toneangivende rådgivere i Det Hvide Hus havde frarådet præsidenten de linjer, der skulle gå over i historiebøgerne. Blandt de tilstedeværende var den vesttyske kansler, Helmut Kohl, som efterfølgende har beskrevet Reagans tale som et "lykke-træf for verden – især for Europa."

Kuppet mod Gorbatsjov

Gorbatsjov, der hidtil havde været Det Kommunistiske Partis generalsekretær, blev ikke kun presset udefra. Han blev også af kommunister udsat for et kupforsøg, efter han i 1990 blev valgt som præsident. Militærkuppet, der er kendt som Augustkuppet, fandt, som navnet antyder, sted i august 1991. På det tidspunkt var Sovjetunionens økonomi i en meget ringe forfatning. Derudover var kommuniststyret ved at miste taget om de østeuropæiske allierede, og internt havde modstanden nået hidtil usete højder. Kupforsøget sammenlagt med den økonomiske tilstand betød, at Sovjet var stillet svagere end nogensinde før. Flere og flere borgere ønskede ikke længere unionen samlet. Opløsningen af den socialistiske stat var ikke længere et spørgsmål om hvis, men i stedet blevet til et spørgsmål om hvornår.

Håndklædet i ringen

Det store spørgsmål om hvornår blev imidlertid besvaret senere samme år i 1991. På få måneder valgte flere af de stater, der før havde hørt under Sovjetunionen, at bryde

med Sovjet. På trods af det havde Gorbatsjov ikke opgivet håbet helt. Han forsøgte ihærdigt at fortsætte kampen i Sovjetunionen under påskud af mere åbenhed. Forsøget var dømt til at gå galt, og den 25. december valgte Gorbatsjov at smide håndklædet i ringen og trække sig som præsident for Sovjetunionen. Dagen blev også den sidste formelle af slagsen for selve unionen, da Den Øverste Sovjet, som var det lovgivende organ, ligeledes blev opløst. Den 25. december vil for mange stå som en skelsættende dag i historien om frihed og demokrati – og et håb herom. Historien har dog sidenhen vist, at ikke alle forventninger blev indfriet.

Schlüters linje klar

Linjen fra den konservative partiformand og statsminister, Poul Schlüter, var under hele forløbet klar: Krig skulle for alt i verden undgås, og folkets vilje skulle respekteres. Danmark havde med Schlüter i spidsen tydeliggjort, at sympatien lå hos de allierede i NATO, og at Danmark kæmpede aktivt for at opretholde dialogen mellem USA og Sovjet, så stridighederne ikke mandede ud i et krigsscenario. I Poul Schlüters nytårstale til nationen den 1. januar 1992 var begejstringen over Sovjets fald da også tydelig: "En lang, grusom epoke, som har betydet undertrykkelse og terror for millioner af mennesker, er slut. (...) Sovjetunionen er holdt op med at eksistere. Det skal vi hilse med tilfredshed – ja, med oprigtig glæde, for kun dette kan bane vejen for bedre livsbetingelser for hundreder af millioner mennesker."

Historiens afslutning?

Efter 1991 bredte sig altså en stemning af optimisme over verden. På kort tid var kommunismen blevet erstattet af rivende økonomisk udvikling på store dele af kloden. Den amerikanske politolog Francis Fukuyama proklamerede endda, at vi nærmede os 'historiens afslutning' efter Sovjets fald. I en verden, hvor de vestlige værdier, demokrati og det frie marked kunne sprede sig, ville kampen mellem ideologier og styresystemer – og dermed historien, som verden havde kendt den – i Fukuyamas øjne være forbi. Så småt ville harmoni og fred indtræffe, og verden ville samles om fælles fremskridt, lød forudsigelsen fra den amerikanske politolog. Sådan skulle det imidlertid langt fra gå. Den 11. september 2001 og talrige borgerkrige i Mellemøsten har vist, at historien stadig skrives – også efter Sovjets fald.

FLASKEBAJERE, GLÆDESTÅRER OG DEJA-VU PÅ VALGNATTEN

Mange konservative var følelsesregisteret igennem, da vælgerne afsagde dom i efteråret. Tag med Politisk Horisont til Ikast, Kerteminde, Frederiksberg, Århus, Kolding og Christiansborg, hvor drama udspillede sig, aftaler røg i skraldespanden, og præsidentvalget fandt en tredje sejrherre.

Kl. 18.16: Gnags og sunde nerver i Århus

ÅRHUS En gæst nynn timer melodien til 'Lav Sol Over Århus' af gruppen Gnags til trods for, at mørket for længst har sænket sig over Smilets By. Ikke desto mindre er stemningen på den legendariske beværtning Raadhuus Kafeen stadig lys. Den konservative borgmesterkandidat, Steen Stavnsbo, andre kandidater, folk fra den lokale vælgerforening og folketingsmedlem Marcus Knuth er på plads ved bordene. Isterningerne klirrer, da der nervøst bliver nippet til colaen på fad. Det er i nat, at det skal afgøres, om Det Konservative Folkeparti får en rådmandspost i Århus for første gang i otte år, og om det lykkes at blive det største borgerlige parti i byen. En af de konservative kigger på uret. Der er under to timer til, at valgstederne lukker. Spændingen stiger.

Kl. 19.27: Præsidentvalg og lokal skepsis

KOLDING Medierne har udskreget valgkampen i Kolding mellem SF's Villy Søvnald og Venstres Eva Kjer Hansen til at være et præsidentvalg. Ingen regner med, at andre kan komme i nærheden af at gøre krav på borgmesterposten. Men der er langt fra gaderne i den gamle fjordby til avisernes forsider. På trods af mere end 10 år med den afgående Venstre-borgmester ved magten er flere skeptiske over for Eva Kjer Hansen. Hun er tilflytter og ukendt i byen. Hvad vil hun egentlig her? Måske er det netop den skepsis, der har fået den konservative Knud Erik Langhoff til at bedyre, at også han går efter borgmesterposten. Partiet fik nul mandater ved seneste kommunalvalg, og hans kandidatur er ofte blevet mødt med overbærende grin. Men kan han alligevel le sidst?

Kl. 19.31: Løsner slips og tænder fjernsyn

FREDERIKSBERG I ly fra en horde af journalister ankommer Simon Aggesen til Frederiksborg Rådhus. Den efterhånden stedkendte Aggesen tager sammen med hustruen, Josephine, en bagindgang og går gennem flere kontorer for at komme ind til sit eget. På vejen gennem kontorerne støder han på medarbejdere, der alle glædeligt hilser. Der er endda plads til jokes og grin. Men sandheden er, at det bliver en aften præget af spænding og nervøsitet. På borgmesterkontoret sidder der allerede et par andre konservative. Den ellers rene duft på kontoret erstattes med en duft af mad, imens der stilles fade med tapas på det lange bord, hvor borgmesteren smider jakken. Aggesen løsner slipset, inden han tager plads og tænder for fjernsynet. Nu går tiden baglæns.

Kl. 19.37: Valgforventninger og valgflæsk

ÅRHUS Lyden af tæt trafik fra Hans Hartvig Seedorfs Stræde summer stadig på Raadhuus Kafeen, der igennem tiden har været genstand for utallige politiske forlig. Noget, som Steen Stavnsbo forhåbentlig også skal mestre senere på aftenen, hvor forventningen er at få tre-fire mandater, konstaterer Stavnsbo og tager en bid af det netop serverede valgflæsk med alt, hvad der hører sig til. På vej mod Rådhuspladsen i Århus øjnes skulpturen Ceres Brønden, som billedhuggeren Mogens Bøggild tog ni år om at færdiggøre. Men tålmodighed er ikke kun en dyd for skulptører. Det gælder især også i politik. Arne Jacobsens arkitektoniske mesterværk af et rådhus med det ikoniske interiør og møblement danner rammen om aftenens politiske drama. Nu skal kursen for den århusianske fremtid sættes.

Kl. 19.50: En god exit-poll og kolde bajere

ÅRHUS Et andet sted i byen er brølet fra de mange konservative, som er samlet på Dalgas Avenue, ikke til at tage fejl af. Ceres Top på flaske med tilhørende Arnbitter, dannebrog, portrætter af majestæten og KU'ere med kongenåle pryder lokalerne i den store, hvide villa. Partiformand Søren Pape har netop været på TV 2 News fra Christiansborg, og en dugfrisk exit-poll er kommet ind, der siger fremgang på fire mandater og fem i alt til liste C i Århus. Folketingsmedlem Mona Juul ringer ind til en omgang kolde bajere, hvilket resulterer i endnu et gigantisk bifald. I de konservative lokaler breder sig en feststemning, der nærmest er et diskotek i provinsen

værdigt. Troen på fremgang for det gamle, hæderkronede parti er i den grad intakt.

Kl. 20.17: Bunkevis af stemmer kan øjnes

IKAST-BRANDE Lokalkandidaterne samler sig om langborde i Sportscenter Ikast, hvor de er inviteret til valgcafé. I en skyboks hævet over tribunerne står Annette Mosegaard sammen med den tidligere vælgerforeningsformand Stig Christian Göte. ”Står der C på de bunker dér?” spørger den konservative borgmesterkandidat Mosegaard håbefuldt og peger ned mod halgulvet, hvor en frivillig netop har ladet en stak stemmesedler falde ned på et tællebord. Hvis Mosegaard, der ved sidste valg fik flest personlige stemmer i kommunen,

skal vippe den siddende Venstre-borgmester af, skal hun kunne samle flertal med Socialdemokratiet og lokalpartiet Fælleslisten. Partierne har på forhånd brugt tid på at arbejde med en fælles politik, og kun de sidste brikker mangler at falde på plads. Der er stor forventning om, at de vil pege på Mosegaard som ny borgmester.

Kl. 20.36: Muligt samarbejde over midten

KOLDING De første stemmer er talt op i Kolding, og der tegner sig et blåt flertal. Umiddelbart kan Venstre beholde magten, men ikke uden konservativ støtte. Venstres Eva Kjer Hansen sidder på borgmesterkontoret og venter. Men den konservative borgmesterkandidat Knud Erik Langhoff har

ikke indgået nogen aftale på forhånd. Han befinder sig i et lokale uden for rådhuset, som han har lånt i dagens anledning. Her har han samlet Villy Søvnald, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, der har det til fælles, at de gerne ser et magtskifte i Kolding. En sms tikker ind på Langhoffs telefon. Venstre er klar til at forhandle. Langhoff tænker sig om, men lægger så mobilen væk og fortsætter sin snak med de røde partier. De er enige om mere, end man lige skulle tro.

Kl. 20.50: Intet forskud på festlighederne

IKAST-BRANDE Skyboksen er ved at flyde over med papirer og udregninger. Den tidligere vælgerforeningsformand Göte nipper forsigtigt til en fadøl, mens borgmesterkandidat Annette Mosegaard ikke er meget for at tage forskud på festlighederne. Det står klart for dem begge, at hvis de med Socialdemokratiet og Fælleslisten kan få flertal, så kan borgmesterposten være hjemme. Partierne har indgået en klar aftale på forhånd, og Mosegaard har i løbet af dagen fået genbekræftet aftalen flere gange hos begge partier. Men stemmerne er endnu ikke talt op, og de er nødt til at overveje alternativer. Mosegaard konkluderer, at Nye Borgerlige kan blive en dark horse. I så fald må de være klar til at tilbyde dem, hvad end der skal til. Det skal senere vise sig, at den bekymring er aldeles ubegrundet.

Kl. 21.04: Tager ledig plads for bordenden

ARHUS Tilbage på rådhuset tegner der sig et billede af, at det godt kan gå hen at blive rigtig sjovt i aften. Den konservative borgmesterkandidat, Steen Stavnsbo, tager bunkevis af interview med den fremmødte presse, som også kan lugte, hvilken vej vinden blæser. Folk spæner rundt mellem de såkaldte war rooms, hvor alle tjekker den mindste udvikling i aftenens tal. Nu skal Stavnsbo og co. til møde med Venstre, som virker en smule presset. De to borgerlige partier tager temperaturen på hinanden. Selvom drøftelserne foregår i Venstres lokale, er bordenden fri. Om det er tilfældigt vides ikke, men der er noget symbolsk over det, bemærker flere. Stavnsbo sætter sig for bordenden og tager styringen af mødet. Det er han meget bevidst om. Han er vant til at forhandle fra erhvervslivet.

Kl. 21.18: Luften ved at gå af V-ballonen

IKAST-BRANDE Stemmetallene fra de mindste valgsteder er offentliggjort. Det ser ud til, at borgmesterkandidat Annette

Foto: Tim Kildeborg Jensen/Ritzau Scanpix

Mosegaard og partiet vil gå frem, og det har lettet stemningen gevaldigt ved de konservative langborde i valgcaféen. Omvendt forholder det sig ved nabobordene, hvor Venstres folk sidder og skuler. De første tal går ikke deres vej, og nu ligner de mest af alt en gruppe kostskoleelever, der lige har fået serveret en skål grå vælling. Det hjælper ikke på stemningen, at der bliver pustet grønne balloner op i den konservative lejr. Da en af ballonerne drister sig hen til et Venstre-bord, går der ikke længe, før man hører et højt knald. Det er tydeligt for enhver, at Venstre vil gå langt for at tage luften ud af den konservative borgmesterdrøm.

Kl. 21.44: Flertal og en imaginær telefon

CHRISTIANSBORG 90 procent af stemmerne i Kerteminde er talt op, råber en ansat på generalsekretær Søren Vandsøs kontor, hvor også partiformand Søren Pape befinder sig. Venstre, Dansk Folkeparti og Nye Borgerlige skal bare pege på den konservative spidskandidat, Klavs Norup Lauridsen, insisterer Pape og henviser til, at der er borgerligt flertal i kommunen, og at liste C er gået to mandater frem og har fået hver tredje stemme. Navnebroren Vandsø strækker sin lillefinger og tommeltot ud, tager hånden op til øret og laver en imaginær telefon. Hvis ikke de andre borgerlige partier gør Klavs Norup Lauridsen til borgmester nu, er der opkald herfra, signalerer Vandsø. Den highfive, som han og partiformanden har klasket 10 minutter forinden, bør stå ved magt, når borgmesterspillet i Kerteminde er ovre.

Kl. 21.55: Kan der alligevel tælles til 13?

CHRISTIANSBORG En tredje Søren, ham, der hedder Laugesen til efternavn og er organisationschef i partiet, stormer ind på generalsekretærens kontor, hvor Søren Vandsø og Søren Pape sidder. Laugesen råber, at Dansk Folkeparti er rendt over til Socialdemokratiet i Kerteminde. Der skal tages affære fra hovedkontoret. Søren Vandsø griber sin telefon og ringer til partisekretæren i Dansk Folkeparti. På DR laver værterne for valg-tv en vittig omskrivning af kommunenavnet til 'Kaosminde' og det med rette. Alt er hektisk i disse minutter. "Hvor er det langt ude," siger Vandsø, da han lægger røret på. Der er dog muligvis hjælp at hente. Dansk Folkepartis partisekretær er nemlig enig i, at Kerteminde skal have en borgerlig borgmester. Kan der måske alligevel tælles til 13 i Kerteminde?

Kl. 22.11: Bifald, kram og tårer af glæde

IKAST-BRANDE Der er endnu ikke kommet svar fra det sidste valgsted, da viseren sniger sig forbi 22. Rundt om langbordene sidder de fleste uroligt og skæver til stemmeoptællingen på deres telefoner. Pludselig bliver der stille i lokalet. En valgtilforordnet får stukket en mikrofon i hånden og opremser resultaterne. Den konservative lejr rejser sig og klapper, og en yngre KU-kandidat bryder ud i glædestårer og krammer Mosegaard, der for første gang smiler med øjnene og vender tomten opad til sine partifæller. Med Annette Mosegaard i spidsen har de lokale konservative snuppet fem mandater – to flere end sidst. Og endnu

vigtigere: Sammen med Socialdemokratiet og Fælleslisten har treenigheden et flertal på i alt 13 ud af 23 mandater. Nu skal konstitueringen bare gennemføres.

Kl. 22.19: Eufori forvandlet til ren afmagt

KERTEMINDE En flok konservative mænd kigger dystert ud i luften. Den ene har sin hånd knuget hårdt om mobilen, så han kan få den nyeste opdatering i samme sekund, at den tikker ind. Presset ligger i luften, og der er ikke antydningen af, at de lokale konservative i Kerteminde ved endnu et valg er stormet frem og med hver tredje stemme har sikret et borgerligt flertal – selvom det er tilfældet. Hvad der tidligere på aftenen var glæde og eufori er pludselig med ét blevet forvandlet til afmagt og tomhed. Årsagen er klar: Dansk Folkeparti har skiftet side på grund af et friplejehjem. Hvad der på papiret lignede en sikker konservativ borgmester er nu sprængt i stumper. Opgaven er klar: Dansk Folkeparti skal tilbage til den borgerlige lejr, men hvordan?

Kl. 22.29: Skifte bredt som steppebrand

KERTEMINDE Gangen er et kaos af mennesker. Nyheden om Dansk Folkepartis skifte fra den borgerlige lejr har spredt sig som en steppebrand, og alle prøver at finde ud af, hvad der foregår. Borgmestercandidat Klavs Norup Lauridsen og resten af de konservative forhandlere er enige: Dansk Folkeparti skal presses tilbage til den blå lejr ved at tilbyde det samme, som Socialdemokratiet har lokket partiet over med. Samtidig kan Dansk Folkeparti gøres

opmærksom på, at deres vælgere nok ikke er ubetinget begejstrede for skiftet til rød blok. Forhandlerne går ned ad gangen. De siger ikke et ord til hinanden, men går med blikket stift rettet mod lokalet, hvor Dansk Folkeparti venter, og Kertemindes fremtid skal afgøres. I samme moment arbejdes der på højtryk fra Christiansborg på at få partiet omvendt.

Kl. 23.01: Hvor er Socialdemokraterne?

IKAST-BRANDE Med solid konservativ fremgang i ryggen og en klar aftale med støttepartierne er humøret højt hos borgmestercandidat Annette Mosegaard. Det er tidligere på dagen aftalt, at kan de tre partier finde mandaterne, skal de mødes umiddelbart efter, at resultaterne er offentliggjort for at underskrive en konstituering. Men udover hendes eget parti sidder kun Fælleslisten klar ved forhandlingsbordet til aftalt tid. Mosegaard er dog ikke bekymret. Principielt kan Socialdemokratiet også lægge de afgørende mandater hos Venstre, så det er ikke så underligt, hvis partiet først

er gået derhen for at få et tilbud, som kan bruges i forhandlingen med Mosegaard. Hun er dog ved at blive utålmodig, så da hun ser den siddende Venstre-borgmester forlade sit mødelokale, ser hun sit snit og går ind til Socialdemokratiet.

Kl. 23.02: Østfynsk deja-vu udspiller sig

KERTEMINDE Dansk Folkeparti har lavet en aftale med Socialdemokratiet. Skuffelsen over, at Dansk Folkeparti ikke vil tilbage til den blå lejr, står malet i ansigterne på den konservative borgmestercandidat, Klavs Norup Lauridsen, og hans forhandlings-team. Lauridsen kontrollerer sin skuffelse og fortæller med myndig stemme, at der er mulighed for at gå med i konstitueringen. Socialdemokratiet har tilbudt en formandspost i et udvalg, men Lauridsen kræver to. Det accepterer Socialdemokratiet, selvom partiet så må ofre en formandspost. Et deja-vu har udspillet sig. Tilbage i 2017 var det Venstre, der skiftede side. Nu er det sket igen – bare med et andet borgerligt parti. På DR bliver genvalget af den socialdemo-

kratiske borgmester præsenteret. Endnu en gang må den fynske borgmesterdrøm opgives – for nu.

Kl. 23.03: Knyttede borgmesternæver

FREDERIKSBERG Pling! Displayet på borgmestertelefonen lyser op. Med ét forvandles summen på borgmesterkontoret til stilhed, mens blikkene rettes mod Simon Aggesen. Det første stemmested er talt op. Der er tale om rådhuset, som også er byens største stemmested. Aggesen smiler, knytter den hånd, som han ikke holder telefonen i, og bryder så ud, at partiet er gået markant frem, og resten af blå blok følger med. Rusen har knapt lagt sig, før andet stemmested tikker ind. Der er konservativ fremgang, men blokken taber lidt. Det samme billede gentager sig 10 minutter efter, og det lægger for alvor en dæmper på stemningen. Det begynder at ligne en tendens, og aflæser man den siddende borgmesters ansigt, så har han forstået det. Hans eget parti går frem. Men blå blok går tilbage.

Kl. 23.08: Eva Kjer vil samle blå partier

KOLDING Lidt før midnat forlader Eva Kjer Hansen Venstres lokale på Kolding Rådhus for at møde pressen. De sidste stemmer er talt op, og mandatfordelingen efterlader de borgerlige partier med klart flertal. Nu skal den blå familie tale sammen, fortæller hun til de fremmødte journalister, men den konservative borgmesterkandidat, Knud Erik Langhoff, er stadig ikke vendt tilbage til rådhuset. Venstre regner tydeligvis med at få borgmesterposten, men hvorfor egentlig det? Knud Erik Langhoff har altid haft et godt samarbejde med de røde partier, ikke lovet Venstre noget som helst og hele tiden sagt, at han selv går efter borgmesterposten. Et andet sted i landet finder en venstremand fra centralt hold sin mobil frem og taster arrigt nummeret på den konservative generalsekretær, Søren Vandsø.

Kl. 23.46: Lille lys for enden af tunnelen

FREDERIKSBERG Stolene på borgmesterens kontor er overflødige. I hvert fald bliver de ikke længere brugt. Folk går rundt i små cirkler, mens de skiftevis ser på deres telefoner og tjekker tv'et. Det står klart, at det er blevet et fantastisk konservativt valg.

To mandater frem og 13 mandater i alt, men det er ingen trøst for Aggesen. Venstre har nemlig kun formået at skrabbe et enkelt mandat sammen. Stillingen er 15-14 til rød blok. Der skal mirakler til at fastholde borgmesterkæden, og de kan måske komme fra den røde blok. Borgmesteren har ikke i sinde at give op. Han trækker sit våben i form af telefonen op og begynder at skrive rundt. I en halv times tid er der lys for enden af tunnelen, inden det igen slukkes.

Kl. 23.51: Langhoff flankeres af Søvnald

CHRISTIANSBORG "De er godt nok sure i Kolding," siger den konservative generalsekretær, Søren Vandsø, og løfter øjenbrynene. Han har netop afsluttet et opkald fra en venstremand, der er meget utilfreds med, at Knud Erik Langhoff endnu ikke har sat sig ved forhandlingsbordet med de øvrige borgerlige partier. Men det er der en god grund til. Godt en halv time senere træder Langhoff frem på tv, flankeret af borgmesterkandidaterne fra SF, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet. Livesendingen ruller også over skærmen på generalsekretærens kontor, hvor Pape, Vandsø og medarbejderne bryder ud i vild jubel. Langhoff

bliver ny konservativ borgmester, og samtlige danske medier får travlt med at bryde, hvordan præsidentvalget i Kolding har fået en tredje sejrherre, som ingen troede på. "Hold kæft, vi tog fusen på medierne," storgriner Vandsø.

Kl. 01.47: Stilhed hos S og V på rådhuset

ÅRHUS Folk holder vejret. Den konservative Steen Stavnsbo er af natur en rolig mand, men nu har han svært ved ikke at trække på smilebåndet. Det er ikke Socialdemokratiet, der synger højest på rådhuset i aften. Faktisk virker det til, at partiet gemmer sig og har trukket sig helt væk fra de åbne arealer. Også Venstre har set skriften på væggen. Det endelige valgresultat tikker ind. Stavnsbos parti er stormet frem og bliver næststørst efter Socialdemokratiet med 14,6 procent af stemmerne og fire mandaters fremgang. Det gør Stavnsbo til førstevælger efter borgmesterposten, og han bliver ny teknik- og miljørådmand. Han ringer op med en live-video-forbindelse til Dalgas Avenue, fortæller nyhederne og siger tak til alle. Stavnsbo giver selvfølgelig også en omgang - dem bliver der givet en del af i aften.

Foto: Bo Amstrup/Ritzau Scanpix

Foto: Martin Sylvest/Ritzau Scanpix

hustru hopper ind i en ventende bil, der kører parret 500 meter til festlokalerne Josty, hvor den konservative valgfest foregår. Flere er allerede taget hjem, og de tilbageværende taler stille over en gravøl. Lige indtil Aggesen træder ind i lokalet. I det, der føles som mange minutter, står Simon Aggesen på gulvet, mens folk i en stor halvcirkel rundt om ham klapper. ”Tak, hvor er jeg stolt af jer,” starter Aggesen. Han deler roser ud til kandidaterne, de frivillige og dem, der har hjulpet med at give Det Konservative Folkeparti en markant fremgang på Frederiksberg. Aggesen takker af, og med sin hustru kører han ud i natten mod bopælen på Frederiksberg. Uden borgmesterkæde på.

Kl. 09.20: En konservativ æra er indledt

KOLDING Godt to timers søvn er det blevet til, før den nyslåede borgmester Langhoff er tilbage på Kolding Rådhus. Han bevæger sig op ad rådhusets smalle trapper til tredje sal og åbner døren ind til Det Grå Værelse. Fra næste år behøver han dog kun at gå op til første sal, hvor borgmesterkontoret ligger. Langhoff trækker en stol hen og sætter sig til rette for bordenden. ”Det er her, at partiet hører til,” konstaterer han med en snært af stolthed i stemmen, men stadig på sin underspillede, jyske facon. Efter fire års eksil er han endelig tilbage på rådhuset, endda som borgmester. Hans ansigt afslører udmattelsen fra gårsdagens forhandlinger, men bag den kan man spore en ulmende begejstring, der synes at varsle en ny konservativ æra. Langhoff er tilbage.

Kl. 14.03: Generalsekretæren går til køjs

CHRISTIANSBORG Efter 30 timer non-stop med valgdag og konstitueringsarbejde er Søren Vandsø endelig ved at gå til køjs. Tusind scener passer revy hos generalsekretæren. En lykkefølelse over det bedste valg i 36 år og de hundredvis af nye medlemmer, som det har givet partiet, rammer ham. Omvendt er ærgrelsen over missede borgmesterposter aftagende. Der er grund til at være stolt og fuld af fortrøstning med tanke på Kerteminde, Ikast-Brande, Frederiksberg og andre steder, hvor tingene glippede og ikke faldt ud til konservativ fordel. Sikke et afsæt de lokale konservative har fået frem mod næste valg i de kommuner. Trætheden overmander til sidst generalsekretæren. Efter at have tanket fire timers søvn vågner han op igen. Nye opkald og sms'er skal besvares. Der er stadigvæk muligheder derude.

Kl. 02.00: Støbte kugler i det midtjyske

IKAST-BRANDE Da Annette Mosegaard endelig får fat på de lokale socialdemokrater, afviser de hende blankt. Der er allerede indgået en konstituering med den siddende Venstre-borgmester, og de er ikke interesserede i at forhandle videre med den konservative borgmesterkandidat. Socialdemokratiet er løbet fra den aftale, der forelå inden valgaftenen, og som Mosegaard flere gange har fået genbekræftet på dagen. En aftale, som også det konservative hovedkontor på Christiansborg kender til. Det viser sig, at lokale Venstre-folk har støbt kugler med Socialdemokratiet. Fælleslisten er et lokalt og følelsesdrevet parti, som vækker usikkerhed i det topstyrede socialdemokrati. Den usikkerhed har Venstre udnyttet. I dagene op til valget er der sendt bagvaskende sms'er til lokale socialdemokrater, der er bidt på. Den garvede Venstre-borgmester træder frem som sejrherre. Heller ikke denne gang lykkes det for Mosegaard at veksle det flotte valg til de gyldne kæder.

Kl. 02.15: Træder ud til sulten presse

FREDERIKSBERG Der mangler et mandat, og Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, SF og Enhedslisten har netop holdt pressemøde. Det er slut, konkluderer borgmester Aggesen, mens en tåre triller ned ad venstre kind. Pludselig er der så stille på borgmesterkontoret, hvor mange blot stirrer ud i regnen på den tomme rådhusplads. Men på den anden side af døren er virkeligheden en anden. Her venter samtlige medier stadig på en kommentar. Med skjorteærmet får Simon Aggesen tørret øjnene, og efter nogle dybe indåndinger tager borgmesteren sin jakke på og går ud til den sultne presse. Knivskarpt leveret får Aggesen sagt det, der skal siges, inden han vender om og går tilbage på kontoret. Noget tør i munden og med et lettet sind får han et kram af sin hustru og slipper følelserne løs.

Kl. 02.35: Tak til frivillige og kandidater

FREDERIKSBERG Vælgerforeningsformand Peter Mark finder Aggesens overtøj frem. Udenfor regner det, så Aggesen og hans

DEN KONSERVATIVE LANDEPLAGE

SMADREDE REKORDER TIL VALGET

Krydser i massevis: Ikke færre end 470.693 stemte konservativt til kommunalvalget, mens 423.723 satte kryds ud for liste C, da det gjaldt regionerne. Det svarer til henholdsvis 15,2 procent og 14,1 procent af stemmerne på landsplan.

Blev en landeplage: Den konservative fremgang kom ud i mange forskellige afkroge. Partiet gik frem i alle fem regioner og 92 ud af de 98 kommuner. I hele 26 kommuner blev Det Konservative Folkeparti det største borgerlige parti.

Hvide pletter væk: Før valget var der 19 af de såkaldte hvide pletter på danmarkskortet, hvilket betegner kommuner uden konservative politikere i byrådet. I dag er partiet repræsenteret i samtlige kommuner på nær Sønderborg.

Valgrekord slået: Med 31 regionsrådsmedlemmer knuste årets kandidathold den konservative rekord på 20, der blev sat tilbage i 2005 og tangeret i 2009. Samtidig blev partiet for første gang det største i en region, nemlig Hovedstaden.

Stemmeslugere: Hans Toft og Per Larsen har fået de bedste personlige valg til regionerne i konservativ historie. Ingen konservativ har nogensinde fået flere personlige stemmer end Tofts 35.225 eller Larsens stemmeandel på 5,76 procent.

TOPSCORERE TIL RV21:

KANDIDAT	ANDEL STEMME	ANTAL STEMME	REGION
Per Larsen	5,76 procent	17.900	Nordjylland
Hans Toft	3,84 procent	35.225	Hovedstaden
Benedikte Kiær	1,75 procent	16.040	Hovedstaden

TOPSCORERE TIL KV21:

KANDIDAT	ANDEL STEMME	ANTAL STEMME	REGION
Michael Ziegler	27,93 procent	6.582	Høje-Taastrup
Sofia Osmani	24,42 procent	7.520	Lyngby-Taarbæk
Henrik Rasmussen	23,23 procent	1.863	Vallensbæk

KU'S TOPSCORERE TIL KV21:

KANDIDAT	ANDEL STEMME	ANTAL STEMME	REGION
Andreas Karlsen	12,53 procent	2.248	Ringsted
Signe Nøhr	7,44 procent	1.430	Vesthimmerland
Mikkel Lundemann	6,49 procent	832	Stevns

Hvem bestemmer egentlig...

**JOHAN FRA 6.V
ELLER DRONNINGEN?**

Er det dronningen? Statsministeren? Borgmesteren? Mor eller far? Læreren? Den stærkeste i klassen? Måske Johan fra 6.v? Spørgsmålet om, hvem der bestemmer, stiller mange børn deres forældre. Det samme spurgte Sofia Osmanis børn hende om, da hun i 2014 blev borgmester i Lyngby-Taarbæk Kommune.

Og hvordan forklarer man lige børn, hvem der faktisk gør det - altså bestemmer? Gennem en børnebog, lyder svaret fra Sofia Osmani. Hun er aktuell med bogen 'Hvem bestemmer? En bog for børn

om demokrati og politik' skrevet til børn i aldersgruppen 7-12 år som enten højt-læsning eller læs-selv.

Unikt hul i markedet

Den 42-årige borgmester har altid været glad for at tegne og fortælle, og den interesse deler hendes kollega i kommunalbestyrelsen Gitte Kjær-Westermann fra Det Radikale Venstre.

Derfor jokede de to kollegaer om, at det kunne være sjovt at skrive en børnebog, som ved hjælp af illustrationer og forkla-

rende tekst kunne hjælpe børnefamilier med at få en snak om og forståelse af, hvem der bestemmer, og hvordan demokratiet fungerer. På et basalt plan, altså.

Men når man er borgmester og mor til to, er der ikke alverdens tid til at sætte sig ned og skrive en bog. Derfor gik idéen lidt i glemmebogen hos Osmani. Modsat stod det dog til hos hendes politiske kollega.

"Hver gang Gitte og jeg mødtes til møder eller på rådhusets gange, huskede hun mig på, at nu var det altså nu,

men vi endte med at blive enige om, at jeg havde ret,” griner borgmesteren.

De to forfattere fik gjort manuskriptet færdigt, og da de forlod Gyldendals Forlag, var det med smil på læben. Forlaget købte idéen på stedet, for Sofia Osmani og Gitte Kjær-Westermanns idé ramte et unikt hul i markedet.

Forlaget købte dog ikke hele idéen. Godt nok var de to politikere dygtige til at tegne, men her insisterede Gyldendal på at bruge en tegner fra egne rækker, og det måtte kollegerne fra Lyngby-Taarbæk så leve med.

”Vi ville gerne selv have tegnet, men vi fik kun lov til at levere skitser,” fortæller Sofia Osmani, mens hun smilende bladrer over på en side med en tegnefigur, der forestiller hende selv.

Børn vil gerne lære

Ifølge Osmani manglede der en letforståelig bog til den yngre målgruppe. For hun oplever, at børn faktisk er nysgerrige på politik og demokrati. Særligt i valgperioder, hvor lygtepæle og træer pludselig bugner af plakater, og forældre får materiale stukket i hænderne på torvet.

”Selvom børn ikke kan stemme, møder de stadig demokratiet overalt, hvor de går. Jeg mener ikke, at de behøver at vide alt om demokrati fra første klasse, men med min bog får de muligheden for at få en bedre forståelse af vores folkestyre,” siger Osmani.

Og det er vigtigt, mener borgmesteren fra Lyngby-Taarbæk. Ifølge Sofia Osmani er folkestyret helt centralt for at forstå Danmark, og den demokratiske dannelse er noget, som både voksne og børn kan bruge i deres hverdag.

Om det er i bestyrelsen i fodboldklubben, flertallet på legepladsen, der bestemmer, hvad der skal leges, eller når der skal vælges nyt elevråd, påpeger Osmani.

”Ethvert rum, som vi træder ind i, er politisk forstået på den måde, at der er nogle spilleregler og nogle magtstrukturer. Det kan være lettere at forholde sig til en skolegård end en folketingsaal, men det er nogle af de samme mekanismer, der er på spil,” forklarer Sofia Osmani.

Derfor håber borgmesteren også på, at bogen kan blive solgt i hele landet, hvor børn kan lære og forstå demokratiet bedre, selvom salg ikke er et mål i sig selv.

”Målet er egentlig bare, at nogle familier får en bedre snak om demokratiet end før og en forståelse af, at vi alle er med til at bestemme,” runder Sofia Osmani af og leverer dermed svar på bogtitlens spørgsmål.

at vi skulle skrive den bog,” fortæller Sofia Osmani.

Til sidst blev de to politikere enige om, at projektet ikke kunne udskydes længere, og de gjorde alvor af deres idé. De greb pen og papir og begyndte at skrive at løs. 48 sider om politik og demokrati blev det til.

”Da vi først kom i gang, tog det ikke lang tid. Vi havde idéerne, og hele processen var rigtig sjov, selvom vi havde vores interne kampe,” siger Osmani og henviser til afsnittet om Kongehuset.

”Hun er jo radikal, og jeg er konservativ, så vi diskuterede lidt om Kongehuset,

Manglen på arbejdskraft fortsætter med at slå rekord. Det betyder, at danske virksomheder må takke nej til ordrer. Det koster vækst og velstand, og derfor er der behov for politisk handling.

38 %

af danske industrivirksomheder har produktionsbegrænsninger på grund af mangel på arbejdskraft

Dansk Industri

Kilde: Danmarks Statistik

TILLYKKE TIL DE 14 KONSERVATIVE BORGMESTRE

KOMMUNE	BORGMESTER
Bornholm	Jacob Trøst
Dragør	Kenneth Gøtterup
Favrskov	Lars Storgaard
Gentofte	Michael Fenger
Helsingør	Benedikte Kiær
Høje-Taastrup	Michael Ziegler
Hørsholm	Morten Slotved
Kolding	Knud Erik Langhoff
Lyngby-Taarbæk	Sofia Osmani
Rudersdal	Ann Sofie Orth
Sorø	Gert Jørgensen
Vallensbæk	Henrik Rasmussen
Vejen	Frank Schmidt-Hansen
Aabenraa	Jan Riber Jakobsen

KONSERVATIVE

R
Y
D
S
O
R
D

Hvis du indsender det rigtige ord på den markerede linje, deltager du i konkurrencen om den konservative jubilæumsbog 'En sikker borgerlig stemme' af Lars Christensen. Derudover trækkes der to vindere til at modtage lakridser fra Bagsværd Lakrids, som har vundet The Liquorice Award 2020.

Dit svar skal enten indsendes til Det Konservative Folkeparti, Christiansborg, 1240 København K eller ph@konservative.dk inden den 1. februar. Husk at skrive dine kontaktoplysninger.

Svaret på sidste krydsord var:
SNESCOOTERE

Vi sender en bog til Kristian fra Ejstrupholm og lakridser til Poul Erik fra Padborg og Inge fra Holbæk.

 Sofia har været med til at skrive en børnebog om demokrati. Hvad er titlen?			frugt		jo	 Skoglade Niels Flemming er født og opvokset i _____.
			drik		lektion	
under-søg	byg-ninger	placere	stedord			støvler
			hænde			
operation						
opføre						
slægt			godten			
			arving			
ide						
svovl			retning			
			indtage			
referere						
beholde						
			findes			
			væg			
hulrum						
udgivelse						
udrøb						
manden						
tone			ukogt			

Det Konservative Folkeparti

Har vi din e-mail?

Meget af vores information sendes ud via e-mail. Hvis ikke du vil gå glip af vigtige nyheder og invitationer, vil vi derfor gerne sikre os, at vi har din e-mailadresse.

Du kan sende den til medlem@konservative.dk.

JULEKONCERT OG BANKOSPIL I DEN SØDE TID

Kære læser

Julen har meldt sin ankomst. Overalt på Christiansborg dufter der af stegt and og nelliker, og den seneste uge er der faldet så meget sne, at regeringen har skiftet ministerbiler ud med rensdyrtrukne julekaner. Det har øjensynligt lettet journalisternes job, da de nu blot behøver følge lyden af bjældeklang for at få en kommentar fra Mette Frederiksen.

Arg, ikke helt. Men julen er her altså. Det dunkle vintermørke bliver holdt på behørig afstand af de mange lyskæder, og jeg tager hele tiden mig selv i at få øje på endnu et stykke julepynt, når jeg bevæger mig rundt på gangene. Det er i sandhed også blevet jul på Christiansborg.

Folketingsgruppen har allerede åbnet årets første julegave - og tusind tak for den i øvrigt. Takket være jeres ukuelige indsats under valget har vi kunnet pakke 14 borgmesterposter og en masse pladser i by- og regionsråd op. Det bliver godt nok svært at få plads til en større gave under grantræet juleaften.

Den 1. december var hele Folketinget inviteret til julekoncert i Holmens Kirke. På tværs af partiskel blev der sunget julesalmer og lyttet til smuk musik af Sankt Annæ Symfoniorkester. Det kan godt være, at

vi politikere normalt er rygende uenige, men hvor er det dog dejligt, at vi alligevel kan samles om traditionerne.

Inden vi går på juleferie, mødes folketingsgruppen og partiets medarbejdere til en omgang julebanko. Vores folketingsmedlem Niels Flemming Hansen har lovet at styre slaget endnu en gang, så vi kan ønske hinanden god jul over et hyggeligt spil. Det betyder også, at vi slækker lidt på deisen om, at man skal yde, før man kan nyde, og lader heldet afgøre, hvem der kan tage en ekstra pakke med hjem.

Jeg håber, at du får en fantastisk jul med alle dem, du holder af. Vi ses til næste år til endnu en politisk sæson - jeg har på fornemmelsen, at den bliver god.

De bedste julehilsner

Mette Frederiksen

